

[Tastesen]

tuelle situation repræsenterer lige netop det, vi her har brug for.

Erlendsson (FP):

Det var interessant at høre ministeren fortælle, at narkomani ikke er en sygdom, men en individuel reaktion på belastende livsvilkår; det er der jo så meget der er. Narkomani kan defineres på samme måde som andre smitsomme sygdomme, idet det drejer sig om et agens, der fænger i et disponibelt miljø. Det er på samme måde som f. eks. de sygdomme, der er bakteriebestemte, altså enkelt-individer eller en større gruppe kan blive udsat for smitte med tuberkulose eller andre smitsomme sygdomme, men kun de, som er disponerede, bukker under for sygdommen, bliver syge, de andre går fri. Af den grund undlader man ikke at træffe forholdsregler imod tuberkulosesmitte, og man bør også træffe forholdsregler imod smitte med narkomani og mod udbredelse af narkomani gennem yderligere smitte.

Narkomani er den farligste smitsomme sygdom, som sundhedsmyndighederne har haft at bekæmpe siden koleraepidemien i 1853 og lungetuberkulosen i slutningen af forrige og begyndelsen af dette århundrede. De direkte dødsfald af narkotikamisbrug – har vi hørt i dag – er nået op på over 100 allerede inden årets udgang, og antallet af de indirekte er, som fru Inge Krogh har omtalt, slet ikke til at beregne, for det har man ikke nogen talopgørelse over, men jeg er ikke i tvivl om, at tallet 100 skal mangedobles.

Ministeren var forsigtig med den skøns-mæssige angivelse af antallet af syge, men jeg mener, at 10.000 ikke er for højt et tal. Spørgsmålet er så, hvordan vi skal komme denne forfærdelige sygdom til livs, som er så stor en trussel både for den enkelte og for samfundet, og som med sig fører så ulykkelige forhold med hensyn til kriminel adfærd og ødelæggelse af mange unge liv i begyndelsen af deres bane.

Dér tror jeg vi kommer til at tage helt anderledes kontant på tingene, end vi har gjort tidligere. Det nytter ikke med redegørelser hvert år om, hvorledes vi står. Det nytter ikke med pæne, almindelige ord om, at vi nu skal sætte kraftigere ind med forebyggelse og behandling. Det, man må gøre med en smitsom sygdom af så farlig karakter, er at føre

den ind under epidemiloven, og af den grund vil jeg tillade mig her at fremsætte et:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget udtaler, at narkomani bør behandles med samme alvor som andre farlige epidemiske sygdomme og i konsekvens heraf opføres på den i lov om foranstaltninger mod smitsomme sygdomme, § 2, stk. 1, nævnte liste A, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg skal forklare ganske kort, hvilke sygdomme der sidestilles med. I liste A drejer det sig om kopper, plettyfus, pest, spedalskhed og andre lignende sygdomme. Hvis man synes, det er for voldsomt – det hører til de alment farlige sygdomme – kan man for min skyld gerne indføje den under liste B, hvor sygdomme som kolera, tyfus og børnelamelse er inkluderet.

Hvad betyder så det, at man får den ind under epidemiloven? Det betyder, at man kan foretage tvangsmæssige foranstaltninger for at hjælpe disse mennesker ud over deres sygdom og forhindre, at sygdommen breder sig til andre mennesker i samfundet. Det har man gjort med stor konsekvens i sidste århundrede, og man har ført det op for en lang række sygdomme i dette århundrede også, inden man blev sentimentalistisk og begyndte at tale om, at det var forkert at pålægge tvangsmæssige foranstaltninger, når det drejede sig om at forhindre sygdom og helbrede sygdom. Al den anden søde snak hjælper jo ikke. Man må forhindre, at smitten kommer ind i landet, med kraftige politimæssige foranstaltninger, kraftig opbakning af kontrollen, og man må forhindre, f. eks. at den udbredes gennem fængslerne, hvor de åbne døres politik jo fører til, at de svage ikke tør hjælpe politiet i efterforskningen, fordi de er under en terror af narkoforhandlere i fængslerne, og fordi det fører til selvmord, som vi har set for nylig. Hvem ved i øvrigt, om ikke nogle af disse selvmord, som er sket ved hængning eller ved en overdosis, i virkeligheden er mord? Når der lægges så kraftigt et psykisk pres på folk, at de begår selvmord, kan man i hvert fald godt betegne de folk, der lægger presset, som mordere.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):